

[Simensen.]

længere er aktuel. Men det ville være forkert, så vidt jeg kan bedømme det, halvandet år forud for en sådan reforms gennemførelse at gennemføre en sådan ændring af funktionærloven uden nogen relation til dagpengereformen.

Videre er der tale om fra socialdemokratiets side at forhøje efterlønsydelseerne fra de nuværende maksimalt 3 måneder til 6 måneder. Jeg vil gerne sige, at her står vi nok ved et af de områder i funktionærloven, hvor man i allerhøjeste grad kan stille spørgsmålet, om det i virkeligheden er et funktionærlovsanliggende. Jeg vil gerne i den forbindelse indskyde, når hr. Erling Dinesen taler om manglende vilje til at gennemføre socialdemokratiets forslag, at vi godt kan føre funktionærpolitik på andre områder end på de decideret funktionærlovgivningsmæssige. Jeg tror også, at hr. Erling Dinesen vil give mig ret i, at der må foretages en vurdering af, om det ikke ville være rimeligt at tage en række punkter i funktionærloven ind andre steder, for hvis man bibeholder dem i funktionærloven, kunne det måske skade det generelle sigte i disse bestemmelser. Det er det, der for mig, er afgørende i forbindelse med spørgsmålet om efterløn: skal der finde en udvidelse af efterlønnen sted, må det være et spørgsmål, som løses i forbindelse med den almindelige sociallovgivning. For de mange mindre selvstændige erhvervsdrivende, som kommer i den situation, at de skal betale efterløn i forbindelse med en medarbejders dødsfald i måske op til 6 måneder, vil der være tale om en stor og uforskyldt økonomisk belastning, så at risikoen derfor burde fordeles på samtlige. Det vil være naturligt, som vi også anfører i betænkningen, at dette spørgsmål bliver taget op til en samlet vurdering i forbindelse med sociallovgivningen.

Hvad angår spørgsmålet om konkurrenceklausulen, kan vi sige, at vi her står med et af de punkter, som det ikke er lykkedes i udvalget at nå til en nærmere afklaring af.

Vi har fået besvarelser på de spørgsmål, vi har stillet i så henseende, men efter min opfattelse har vi ikke fået et materiale, som peger i retning af, at socialdemokratiets ændringsforslag skulle være nogen løsning i denne forbindelse. Socialdemokratiets ændringsforslag om, at man først efter 3 års ansættelse skulle kunne indgå konkurrenceklausuler, er for mig at se en kunstig ændring, for det, der i virkeligheden vil ske, er, at man kan bruge bestemmelsen som pression og sige, at hvis man ikke vil indgå på denne konkurrenceklausul efter 3 års ansættelse, kan der blive tale om, at man ikke fortsat kan opretholde ansættelsen. Derfor tror jeg, man skal gøre sig klart, at der kan blive meget negative virkninger af dette ændringsforslag.

Spørgsmålet om den omvendte bevisbyrde og det mere principielle: en anden form for afprøvning af de såkaldt urimelige opsigelser, er der heller ikke nogen konklusion på ud over dette, at socialdemokratiet har stået fast på sit ændringsforslag. Jeg må sige om dette, at jeg ikke har nogen som helst tiltro til, at den omvendte bevisbyrde skulle ændre de faktiske forhold i forbindelse med bedømmelsen af de afskedigelsessager, der kommer til domstolene. Det er også den erfaring, man bliver bibragt ved at tale med jurister. Jeg tror, man må gøre sig klart, at det ikke løser problemet. Det, der i virkeligheden var behov for, og det, som vi på et tidligere tidspunkt har efterlyst, var simpelt hen at få en generel og hurtig behandling af disse afskedigelsessager, som vi kender i dag, der er hovedproblemet for de funktionærer, der kommer i vanskeligheder. Men det har altså ikke været muligt at fremsætte et konkret forslag om, hvordan et sådant nævn skulle indpasses rent juridisk, og det må vi tage til efterretning. Jeg vil nok sige, at jeg har nogen bekymring i forbindelse med, at vi ikke har fundet en løsning på det, men det er muligt, at vi kan komme tilbage til det med årene.

Jeg skal ikke gå ind på de øvrige ændrings-